

LA TORRE D'EN DOLÇA, MUTILADA

La Torre d'En Dolça ha estat mutilada. Les magnífiques dovelles de l'airós portal han desaparegut. Encara no era prou l'avançat estat d'abandon en què es trobava -situada a més a més enmig d'un paisatge quasi dantesc-, quan ara, un nou esbalt contribueix decisivament a accelerar el seu procés de degradació. Cal aclarir, també, que aquesta última agressió no ha estat pas causada per l'erosió natural, sinó que ho ha estat per la mà de l'home que sovint esdevé el més temible dels enemics d'aquestes coses.

La Torre d'En Dolça, coneguda també com la torre d'En Ivo, està situada entre el camí de les Pedres i el camí del Racó, als Corralers prop dels Ires Camins, dins l'antic terme de Salou.

Fou construïda com a torre de defensa cap a finals del s. XVI. Les tres parets que resten de l'antiga edificació, per les seves característiques, fan suposar que es tractava d'una torre important. De segur la més important de totes les de l'època, excepció feta de la Torre del Castell de Solcina (vegi's la portada del "Butlletí Informatiu Vila-seca i Salou", n.º 1, setembre 1979). Per una informació més completa i detallada de la Torre d'En Dolça cal consultar el "Repertorio" de Salvador Babot (manuscrit del 1591), un article de Ramon Farrjol publicat al "Semnario Reus" del 1970 i, sobretot, el llibre d'Enna

liaño "Vila-seca i Salou i el seu passat monumental" editat enguany mateix com a volum n.º 9 de la col·lecció de Monografies de Vila-seca i Salou (1984).

L'aspecte del tema que avui ens ocupa, però, té unes connotacions que conviden a la reflexió. El fet, tant si es tracta d'un robatori especulador com si d'una decisió conscient del propietari de la torre -actualment, una companyia de la indústria química-, és, en tot cas, secundari. La tristesa que produeix posa en evidència un aspecte no gens ben resolt per part de la nostra administració pública. O, potser, ni tan sols plantejat. O, potser, fins i tot oblidat. Es refereixo, naturalment, al tema de la conservació i protecció de monuments i del patrimoni artístic en general.

Existeix alguna legislació concreta que defineixi àrees i zones o edificacions singulars que gaudeixin de protecció oficial o especial?

Existeix un inventari?

Existeix al nostre municipi algun patronat o comissió o junta que vetlli i controli aquesta parcel·la cultural i que, a més a més, funcioni i sigui, per tant, operatiu?

A mi em sembla que de tot això no hi ha res. I en aquest cas, no seria hora ja de posar-ho en marxa?

Crec que al nostre municipi hi ha prou edificacions, cases

i fins i tot conjunts urbanístics dignes de resguardats del vandalisme destructor que ens espalta per tots cantons i en cada moment. El tema és difícil, delicat, complex, espinós, econòmicament costós. Tot el que vulgueu. Però cal afrontar-lo. Cal emprendre's ho.

Carles Jansà i Gran

COSTUMARI POPULAR

Per Antònia Adserics Palau

Quan es posà la primera campana a l'església de Vila-seca, el rector que hi havia aleshores denanava a l'ajuntament que la pagués, puix era l'ajuntament qui les havia de pagar. L'ajuntament s'hi oposava, però era tanta la insistència del rector que no comunicaren a les autoritats superiors i aquestes els digueren que sí, que era l'ajuntament qui

havia de pagar les campanes.

Reunit l'ajuntament i veient que no hi havia escapatorià acordem de pagar la campana però que el dia de la benedicció no hi aniria ningú en representació de l'ajuntament. Sigui que era costum, tradició o obligació el rumor que no hi aniria ningú de l'ajuntament a la benedicció de la campana arribà a orelles del rector, el qual tot decidit se n'anà a ca l'alcalde i demanà que hi hagués present també la dona de l'alcalde.

Un cop els tres reunits el rector els digué que havia pensat

de fer-los padrins de la campana, a ell padrí i a ella padrina, contestant la dona que estaria encantada i ell digué que també però no com a alcalde. El rector contestà que li era igual. L'alcalde demanà una reunió de l'ajuntament per a comunicar-los que el rector els havia nomenat padrins de la campana a ell i a la seva dona, invitant als altres membres del consistori i a llurs esposes com a aïcs a la benedicció de la campana i no com a regidors. Amb aquesta diplomàcia del senyor rector assolí el seu objectiu de la benedicció de la campana totes les autoritats.